

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De accusatis à Pharisæis Apostolis, quos Christus Dominus, ut
supremus Iudex absolvit, & accusantes condemnat. Qui nimis humana
timet iudicia, non satis reveretur divina.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

obsequendum. Tum verò illi post cognoscant veritatem, quam non intellexerant, antequam crederent; & cognita veritas ita confirmabit eos in fide & charitate, ut planè liberet intellectum non modò ab omni errore contrario, & voluntatem ab omni affectu opposito; sed etiam ab adversariis, & his inimicis qui contrà solent eos impugnare. Vide in 2. parte, Feria 2. infra Hebd. 4. post Pascha, ubi hæc proponitur veritas: Non est prius intelligendum ut credas, sed primò credendum est, ut post intelligas.

4. 5.

Egregia verò est hujus perfectæ docilitatis & renuntiationis forma in Propheta qui de se ait, aut de Christo in persona sua. *Dominus meus aperuit mihi aurem, ego autem non contradico, retrorsum non abii, corpus meum dedi percussentibus, & genas meas vellentibus: faciem meam non averti ab increpantibus, & conspuentibus in me: Dominus meus auxiliator meus, ideo non sum confusus: Ideo posui faciem meam ut petram durissimam, & scio quoniã non confundar; Iuxta est qui justificat me, quis contradicat mihi?*

stemus simul, quis est adversarius meus? accodat ad me, ecce Dominus Deus auxiliator meus, quis est qui condemnet me?

In his enim tria sunt, quæ rem omnem conficiant. Primum est docilitas intellectus; *Ego autem non contradico.* Deinde voluntatis in rebus difficillimis, & ubi apparet manifesta renuntiatione rerum charissimarum. *Corpus meum dedi percussentibus.* Denique si quid contra intellectui & voluntati opponatur, hoc unum responderi debet, quia sic Dominus verbo & exemplo & auxilio, quò uno duce fretus nihil expavescat. Quid enim opponi possit contra verum Christi discipulam, quod non ipsi Christo posset opponi? At quid Christo possit opponi, quod non verus ejus discipulus velit profiteri? *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum, sufficit discipulo, ut sit sicut Magister ejus, & servo sicut Dominus ejus.* Velle ne supra esse? Ego aut infra, aut sicut ille: sicut ille suis omnibus renuntiavit; sic te oportet tuis, ne sit supra magistrum discipulus.

Matt. 10.

FERIA QVARTA.

DE ACCUSATIS A PHARISÆIS, APOSTOLIS,
QUOS CHRISTUS DOMINUS UT SUPREMUS
JUDEX ABSOLVIT, ET ACCUSANTES
CONDEMNAT.

Ecce quid faciunt discipuli tui Sabbatis, quod non licet. Marc. 2.

VERITAS PRACTICA.

Qui nimis humana timet judicia, non satis reveretur divina.

RATIO EST, Quia qui nimis humana timet judicia, hoc timore sapius permovetur ad omitendum vel committendum aliquid contra Deum.

Sed quisquis ita permovetur contra Deum, non reveretur divina iudicia.

Ergo neque ille qui nimis humana timet, Et tamè quanti sunt in hoc nimio & perverso timore?

I. PUNCTUM.

IN iduum videbantur intenei Pharisei, ut modò accusarent Magistrum apud discipulos; modò discipulos apud Magistrum;

Quare cum publicanis & peccatoribus manducant Magister vester? Sic paulò ante audivimus eos de Magistro conquerentes. Nunc verò cum forte discipuli Sabbato per fara, sive per segetes iter haberent, & famem avullis manu spicis solarentur: Ecce, inquit, discipuli tui faciunt, quod non licet. At Dominus factorum omnium & dictorum Cognitor ac supremus Judex, lata sententiã declarat innocentes discipulos: Et accusatos absolvens, condemnat Phariseos accusantes. Sic ipse est constitutus à Deo Judex vivorum & mortuorum. Sic ipse est Dominus Judex noster, Legis noster, Rex noster, Sic ipse denique de se ipso: Pater omne iudicium dedit Filio, ut honorificent omnes Filium, sicut honorificant patrem.

Matt. 9.

Act. 10.

1. 33.

Ioann. 5.

Honorem illi exhibe ut Judici, agnosce quàm perfectè possideat omnes Judicis partes seu qualita-

itates; Jurisdictionem, Scientiam, Æquitatem, & alias. O summe Iudex, quis de his dubitet? Et tamen anime quam parum reueremur ejus iudicia! *Certe qui nimis humana timet, non satis reueretur divina.* Et aperte sentimus, quantum humana timeamus.

Inordinatus utrimque timor, & quâ parte deficit, & quâ excedit. Ad suam itaque medium, ut reuocetur, expende quid sit quod qui nimis humana timet iudicia, non satis reueretur divina. Nempe hoc habet humanus timor, ut ne incidat in hominum iudicia, multa committat vel omittat contra divinas leges. Sunt enim hæc diuinæ leges, vel positivæ omnes, vel negativæ; id est vel aliquid præcipiunt faciendum, vel prohibent ne quid fiat. In utroque autem sæpe aliter sentiunt & iudicant homines, ac diuinæ ferunt leges: sæpe homines damnant, quod probat & præcipit Deus; sæpe etiam id est gratius hominibus, quod odiosum est Deo:

Non enim cogitationes meæ, cogitationes vestræ: neque via vestra, via mea, dicit Dominus. Atque hinc fit, ut qui nimis humana timet iudicia,

omittat illud quod præcipit Deus, vel committat quod prohibet, ne humano videlicet damnetur iudicio. *Dilexerunt, inquit, gloriam hominum magis, quam gloriam Dei;* Id est, maluerunt placere hominibus, aut magis timuerunt illis displicere, quam Deo. Undelicet credent Christo, non audebant tamen propter Phariseos confiteri, *ut in Synagoga egerentur;* O peruersum timorem! *Timidis & incredulis, pars illorum erit in stagno ardenti igne.*

Id. 19.
Apoc. 21.

II. PUNCTUM.

SED quis ita mouetur contra Deum, ut vel omittat quod præcipit, vel committat quod prohibet, non satis reueretur divina iudicia.

Imò nec omnino reueretur, cum aperte peccet in Deum, & ideo tantum peccet, ut placeat vel ne displiceat hominibus. Tum enim duo simul concurrunt, quæ diuinam offensionem augent, vel plurimum. Primum est culpa, quæ vel omissione vel commissione contrahitur. Alterum est causa culpæ, nempe hominum major metus & cultus, quam Dei, quod potestimum per se solum valde injuriosum est Deo. *Quid est homo, inquit Sapiens, & quæ est gratia illius? Et quid est bonum aut quid nequam illius? Quasi diceret, quid sperandum boni,*

Eccles. 18

aut timendum mali ab homine, quod non magis à Deo speretur vel timeatur? Unde si quis spe aliqua boni, vel timore mali prætulit hominem Deo, Deum valde offendit, à quo longè alia speranda essent bona, vel timenda mala. *De ore tuo te iudico serue nequam!* hoc illi diuinus dicit Iudex, nempe qui timore mali permoveris, quare non magis timuisti malum, quod à me tibi grauius imminabat, quam ab illo quem mihi prætulisti?

Luc. 19.

Atque hinc sententia damnationis, quæ jam prolata est, *Duplicato duplicia secundum opera ejus: in poculo quo miscuit, miscete illi duplum.* Id est, augete illi duplo poenam pro illo peccato, quod timore hominum fecit, duplicetur poena damni, duplicetur poena sensus, & omnia duplicentur, quia nimis timuit timendo homines, & non satis timuit non timendo Deum.

Apoc. 16.

Sarissime hæc graua & pavenda, ut agnoscas quam grauiter se offensum propterea demonestret Deus, quod humano metu offendantur?

III. PUNCTUM.

QUI nimis igitur humana timet iudicia, non satis reueretur divina; Cum ex humano illo metu multa peccet in Deum, quæ tantò certè grauiora sunt, quantò Deus magis erat timendus, quam homo cui præfertur. *Dico vobis amicis meis ne terreamini ab his qui occidunt corpus, & post hæc non habent amplius quid faciant: ostendam autem vobis quem timeatis, timete eum qui postquam occiderit, habet potestatem mittere in gehennam: ita dico vobis hunc timete.*

Luc. 12.

Sic timebat ille, qui ab inimicis importunè sollicitatus, ut contra religionem humanis se tantisper accommodaret iudiciis; *Etsi, inquit, in præfenti tempore supplicii hominum eripiar, sed manum omnipotentis nec virum nec defunctus effugiam.* Sic de aliis Martyribus S. Ambrosius, explicans illud Davidis, *Principes persecuti sunt me gratis, & à verbis tuis trepidauit cor meum.* *Pone, inquit, martyrem inter pericula constitutum, cum inde immanitas bestiarum ad incutiendum tremorem infirmat, aliunde stridor candentium laminarum, & flamma fornacis ardentis exarsuet: ex parte alia personent tractus grauium catenarum, hinc carnifex cruentus assistat. Pone, inquam, circumspicientè omnia plena supplicia, deinde cogitantem mandata diuina,*

Eleaz. ar.

2 Mach. 6.

Pf. 118.

illum ignem perpetuum, illud sine fine incendium perfidorum, illam poena recrudescens arumnam, trepidare corde, ne dum presentibus cedat, perpetuis se deat exitiis; perturbari animo, dum futuri iudicii romphaam illam terribilem, quadam conspectus specie contuetur.

Hoc est scilicet remedium inordinati timoris humani, divinum sibi graviosem proponere; Neque id verò tantum, cum de fide agitur, sed in quolibet peccati casu, qui frequentissimus est timenti nimis homines, juxta illud Sapientis; *Qui timet hominem, cito corruet.* Ah quoties sic

Prov. 29.

corruisti? Expende; Sic porro Apostolus se contra munebat: *michi pro minimo est, ut à vobis judicer, aut ab humano die. sed neque meipsum judico; qui autem judicat me, Dominus est.* Et alibi. *An quare hominibus placere? si adhuc hominibus placerem, Christi servus non essem.* Rursumque idem, *Ita loquimur non quasi hominibus placentes, sed Deo qui probat corda nostra.*

2. Cor. 4.

Gal. 1.

1. Thess. 2.

Omnino vide libri tertii de Imitatione Christi, caput tricesimum sextum. Et frequenter ora cum Davide: *Judica judicium meum; & redime me.*

Ps. 118.

FERIA QUINTA.

DE SANITATE RESTITUTA OMNIBVS AD CHRISTUM ACCEDENTIBVS QUI SE MEDICUM ANIMARUM ÆQUE AC CORPORUM FECIT.

Multos enim sanabat, ita ut irruerent in eum, ut eum tangerent, quotquot habebant plagas. Marci 3.

VERITAS PRACTICA.

Frustra multiplicas medicamina, sanitas non erit tibi; Quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari.

RATIO postrema partis qua sola difficultatem habet, hac est inter alias, quia quod gravius in te malum est, quodque maxime Medicus tuus Christus sanare vult, est affectio quadam vehementior.

Sed illa, quam minus vis sanari, & in qua curanda magis es resistis.

Ergo & quod gravius in te est malum, hoc minus vis sanari, ac proinde illud Jeremia facile sequitur: frustra multiplicas medicamina; sanitas non erit tibi. Quod certe est expavesendum.

L PUNCTUM.

FREQUENTISSIMA est, & penè quotidiana representatio sanitatis restitutæ à Christo Domino variis ægris, & malè habentibus quocunque genere morbi: Verùm hic apparent tria, quæ considerationem nostram præcipuè figant & detineant in hac materia. Primum est quod cum Dominus ingres-

sus esset Synagogam die Sabbati, ibique homo esset habens manum aridam, obsecrabant Dominum adversarii, si Sabbatis curaret, ut occiderent illum. Tum vero Jesus hominem in medium venire iussit, & ut luculentior esset sanitatis restitutio, coram omnibus eum sanat, docetque omnes, ad eò nihil esse quod arguatur, si sanandis morbis operetur die festo, ut vel maxime tam piùm & religiosum opus tum sit patrandum. Quo sanè dicto & facto si unquam alias, Medicum se pro se ille est, & hanc beneficentiæ suæ exercitationem quanti æstimaret, placè indicavit.

Marci 3.

Luc. 6.

Secundum verò quod advertas, cum nihilominus Pharizæi non desinerent a umurare, infundere, & gravius aliquid meditari contra Dominum Jesum; ne forte propterea retardarentur infirmi ab eo conveniendo, secesserunt inde in commodiorem locum, quò statim omnes malè habentes confluerunt & sanati sunt. Tertium denique, tanta erat sanitatis recipendæ facilitas, ut si vellevit eum tangere, illico corpore curarentur & animo. O potentiam medici! o bonitatem! quid est ego anima mea, cur nondum sanati sumus, qui tam frequenter ad illum ipsum medicum accedimus, & tam multa medicamina sumimus? Audi & contemisce: *Quod gravius in te est malum, hoc minus*

nons